

NEWSLETTER

tammikuu 2009

Uusi vuosi ja uudet kujeet. Niin nytkähti liikkeelle vuosi 2009. Vuodenvaihteessa perinteisesti on tapana polttaa rahaa taivaalla eli lähetellä raketteja ja pommeja.

Valitettavasti se on varsinaista kärsimystä hevosille ja monille muille kotieläimille. Kun muutama hevonen pelkää pauketta ja välkettä niin pian koko talli höyryää karsinoissaan. Suojaksi pidimme valot tallissa päällä sekä peitimme ikkunat ulkoapäin. Siitä huolimatta mm kantavat tammat hikoilivat ja saimme pelätä keskenmenoa. Ensi vuodenvaihteeksi yritämme neuvotella muutaman innokkaimman raketteja ampuvan naapurin kanssa, jotta he hieman harkitsisivat toisia ampumispaikkoja ja suuntia.

Raipaton tammikuu

Vuosi aloitetaan teemalla jossa pyritään oppimaan ratsastamaan ilman raippaa.

Monella tuntiratsastajilla raippa tarvitaan lähinnä riittävän auktoriteetin saamiseksi. Hevonen ei piittaa ratsastajan eteenpäin vievistä avuista jollei raippa ole ratsastajan kädessä henkisenä tukena.

Syy löytyy tietysti osaamisen ja kokemuksen puolelta ja siksi harjoittelemmekin nyt ratsastamaan ja saamaan riittävä huomio ilman raippaa.

Samalla harjoittelemme jokaisella tunnilla ratsastamaan mahdollisimman herkillä avuilla ja saamaan hevosetkin tottumaan siihen, että ne menevät kuin "itsestään" ilman että ratsastajan tarvitsee koko ajan puristella niitä eteenpäin. Tämä tarkoittaa paljon mm. siirtymäharjoitteita.

Milloin raippaa sitten tarvitaan? Se on pääasiassa opetusväline nuorilla hevosilla. Hevonenhan ei tahallaan tee asioita väärin, vaikka siten että se tuumaisi että nyt sitten laitan itseni mieluummin mutkalle kuin että teen hienon pohkeenväistön. Hevosta siis hyvin harvoin tarvitsee rankaista, vaan sen tehdessä väärin sen tulee huomata se siitä että asiat on hankalampia.

Eteenpäinpyrkimys pitäisi pystyä luomaan hevoseen ilman raippaa, tosin joskus voi olla että kevyt napautus raipalla alleviivaa hevoselle, että pohjeapu on merkki joka tarkoittaa tosiaan eteenpäin. Koska opetushevosilla ratsastaa viikon mittaan monta erilaista ratsastajaa, on jokaisen ratsastajamme opittava olemaan puserdamatta.

Kyra Kyrklund on omassa kirjassaa kuvannut ratsastusta kuin potkukelkalla ajoksi; potkaiset vauhtia, annat liukua ja uusi potku kun vauhti hiipuu. Samoin ratsastaessa pohje pyytää eteenpäin ja

lakkaa vaikuttamasta kunnes tulee aika muistuttaa hevosta jos se hidastaa tahtia.

Kokemukset tammikuulta kertovat että suhteellisen hyvin etukäteen hankalimmiksi ajatellut hevoset ovat liikkuneet. Ei ole yllätys että varsinkin Ressu, Simona ja Irri tuottavat osalle ratsastajista punan poskille jymähtelemällä väliin paikoilleen. Mutta se johtuu vain siitä että apuja tulee liika ja väärin ajoitettuna, jolloin varsinkin Ressu mielellään sanoo että juokse itse. Toisilla taas nämäkin otukset menevät niin että vain jarrutella tarvitsee.

Myös laukannosto tuntuu olevan ilman raipan tukea vaikeaa monelle, ja siinäkin on kyse samoista asioista, oikea apu oikeaan aikaan niin laukka nousee.

Mutta eiköhän se pian rupea luonaamaan kaikilta kunhan jaksetaan harjoitella.

Uusi ennätys

Taas tuli rikottua sellainenkin ennätys kuin että tammikuun 13 ja 14 päivä ratsastettiin täysin sulalla ja superkunnossa olevalla ulkokentällä. Ei lätäkön lätäkkoa ollut.

Mutta iloa kesti tasan nuo kaksi päivää, 15. päivä pakasti jälleen sen verran että pohja jäättyi.

Aiempi ennätys meni rikki kolmella viikolla. Jokunen vuosi vielä eteenpäin tätä ilmastonmuutosta ja maneesia tarvitaan enää vain sateen ja tuulen suojaksi.

Loppupuoli tammikuusta onkin sitten saatu nauttia ihanasta säästä, pikkupakkasta ja kun luntakin on

jopa niin että ala-astelaiset joutuivat raahaamaan sukset koululle, niin mikäs tässä on ollut ollessa.

Minni kotiin

Tammikuun viimeisenä päivänä tuli sitten vihdoin Minni eli Miss Perrier kotiin, auringon paisteessa ja ravakassa pakkasessa. Reissu onnistui sikäli hyvin, että se tekaisi hienon ja terveen varsan laina-aikanaa, huonosti taas meidän kannalta että ensi kesälle ajateltu varsa sitten jäi tulematta syystä tai toisesta.

Kuva: Minni laskeutuu trailerista kotipihalle ja hoksaa mihin tultiin

Nyt sitten on kova miettiminen millä oriilla sitä tänä vuonna yritetään, Royal Olymp kun myytiin Norjaan ja ei ole enää saatavilla.

Näin siis lähtee vuosi, jonka sisällöstä on vain arvuutteluja. Varsin epävarmoissa merkeissä voidaan ehkä sanoa, jos ajatellaan mikä myllerrys maailmalla ja myös Suomessa on talouselämässä. Mitä se tulee vaikuttamaan hevostalouteen jää nähtäväksi. Varmaa on kuitenkin se, että hevoset tarvitsevat heinää, kauraa ja liikuntaa päivittäin. Ja mukavasti tunnit on saatukin vuodenvaihteen tauolta käyntiin ja kun päiväkin on selvästi jo pidentynyt niin valoisin mielin kohti kesää ja sen koitoksia.

Terveisin

www.perriertalli.fi

Minni tuli kotiin vuoden reissulta ja tiesi heti missä on, se käveli suoraan tallin omalle ja omaan vanhaan karsinaansa niin kuin olisi vain ollut viikonlopun kisoissa. Loviisaan jääneen varsansa peräänkään se ei ole hirtunut eikä näytä muutenkaan murheelliselta. Pikkuvarsalle varmaan ottaa kovemmalle, mutta se kuuluu elämään.

Hikiloimitus!!

Näin talvella hevosilla on erittäin paksut ja tuuheat talvikarvat ja ne hikoavat ja kostuvat tunneilla helposti.

Siksi ratsastajan tulee huolehtia talliin tuomastaan hevosesta ja laittaa sille loimi. Hevosta ei saa jättää karsinaan hytisemään.

Kuumissaan olevalle hevoselle ei kuitenkaan laiteta sillä päivällä ollutta ulkona käytettävää toppaloimea, vaan pitää laittaa ohuempi viltti tai vastaava loimi. Muista kiinnittää viltti joustovyöllä. Jos et tiedä loimea, niin kysy Jukalta.

Loimittaminen suorituksen jälkeen suojaa paitsi sairastumiselta niin on lihashuollon takia tärkeää. Ihmisurheilijatkin pukevut verkkarit välittömästi suorituksen jälkeen päälleen, eikä suinkaan nuhan pelossa.